

Sygn. akt III CSK 93/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa „A.” S.A. w upadłości układowej z siedzibą w T.
przeciwko „E.” sp. j. z siedzibą w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 sierpnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 października 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
8100 zł (osiem tysięcy sto zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 października 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...] w sprawie o zapłatę oddalił apelację pozwanej od - uwzględniającego powództwo - wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 stycznia 2016 r.

Pozwana wniosła skargę kasacyjną, wskazując, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące ciężaru udowodnienia faktu, a także zachodzi nieważność postępowania, gdyż w orzekaniu brali udział sędziowie, co do których został złożony, a nie rozpoznany wniosek o ich wyłączenie. Ponadto skarżąca podniosła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzut nieważności postępowania został sformułowany zbyt ogólnikowo, bez odwołania się do konkretnych - dających się zidentyfikować za pomocą dat lub kart akt sprawy - czynności procesowych. To uchybienie nie pozwala na wnikliwą i jednoznaczną kontrolę kasacyjną, zwłaszcza że, co jednoznacznie wyjaśniono w orzecznictwie, strona nie może zmuszać Sądu Najwyższego do poszukiwania w aktach sprawy dokumentów i argumentów mających uzasadnić stawiane w skardze zarzuty (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., V CKN 1869/00, „Palestra” 2001, nr 3-4, s. 211, oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., II UKN 32/96, nie publ.).

Niezależnie od tego należy podkreślić, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko - wynikające zresztą z brzmienia art. 379 pkt 4 k.p.c. - że nieważność postępowania zachodzi tylko wtedy, gdy w sprawie orzeka sędzia wyłączony z mocy ustawy (*iudex inhabilis*), a nie na wniosek strony (*iudex suspectus*) (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1962 r., 2 CR 683/61, „Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny” 1963, nr 3, s. 334). Przyjmuje się także, że rozpoznawanie sprawy i wydanie orzeczenia przez sąd z udziałem sędziego, w stosunku do którego złożono wniosek o wyłączenie, nie powoduje nieważności postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2014 r., II CSK 739/13, nie publ.).

Brak także podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania w zakresie przyczyn kasacyjnych przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., które wzajemnie się

wykluczają, nie można bowiem zasadnie twierdzić, że występuje w sprawie istotne, a więc bardzo poważne, precedensowe i wymagające pogłębionej analizy zagadnienie prawne, i jednocześnie podnosić, że skarga jest oczywiście uzasadniona, a więc uzasadniona *prima facie* bez potrzeby dokonywania jakichkolwiek dociekań i analiz.

W istocie skarga kasacyjna wymierzona jest w ustalenia, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 i art. 398¹¹ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.